

Ἰωσήφ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ πνευματικός τε καὶ ἀγαθός, πρότερον μὲν ἦν ἡγούμενος τῆς κατὰ τὸ Γαλήσιον ὄρος Μονῆς, τὸν Δεκέμβριον δὲ τοῦ ἔτους 1267 ἐψηφίσθη ἐπὶ τοῦ κλήρου καὶ προεχειρίσθη εἰς Πατριάρχην τῇ πρώτῃ Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1268. Ὁ Ἰωσήφ βλέπων τὴν Ἐκκλησίαν βιαζομένην κοινωνῆσαι τοῖς δόγμασι τοῖς λατινικοῖς ἔπεμψεν ἐγκυκλίους ἐπιστολάς τοῖς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξοις ἐντελλόμενος αὐτοῖς, ἵνα τηρῶσιν ἀπαράτρωτον τὴν ἀρχαίαν πίστιν, τὸν Μάϊον δὲ τοῦ ἔτους 1275 ἀπελαθεὶς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ λατινόφρονος αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἀπῆλθεν εἰς τὴν κατὰ τὸν Ἀνάπλου κειμένην Μονὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ, ἵνα τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς αὐτοῦ βιώσῃ ἐν ἡσυχίᾳ. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ ἐκβάλλεται τοῦ θρόνου ὁ τὸν Ἰωσήφ διαδεξάμενος λατινόφρων Ἰωάννης Βέκκος, καὶ ἀνάγεται αὖθις ὁ Ἰωσήφ, ὃς τέσσαρας μόνον μῆνας τὸ τῆς Ἐκκλησίας διυθύνας πηδάλιον, ἀπέθανε καταπεπονημένος τὸ σῶμα νόσῳ καὶ γήρᾳ τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1283 καὶ ἐτάφη ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Βασιλείου Μονῇ(α). Περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ λέγει ὁ Ἐφραΐμιος ἐν τῷ χρονικῷ αὐτοῦ τάδε·

Ἀνὴρ Ἰωσήφ ὀρθοδοξίας στῦλος,
κλέος μοναστῶν ἅμα καὶ πρεσβυτέρων,
μονῆς προεστὼς εὐαγοῦς Γαλησίου,
πρᾶος χαρίεις καὶ Θεοῦ τρέμων νόμους,
πτωχοτρόφος φίλοικτος, εὖσπλαχνος φύσει,
εἰς πατριαρχῶν τὸν περίπυστον θρόνον
ἀνάγεται δὴ κανονικῶς ἀξίως,
κλήρου πέλων εἰς τοῦ βασιλείου πάλαι,

(α) Βλ. Παχυμέρη ἱστορίαν Μιχαὴλ καὶ Ἀνδρονίκου τῶν Παλαιολόγων.

